

اگر
پزشکیان
نبود

پزشکیان

شهریور ۱۴۰۴
هفته دولت
ویژانه

ضرورت «وفاق ملی» برای بقای ایران

وفاق ملی در ایران امروز ضرورت است. دولت پزشکیان یا می تواند مسیر بازسازی اعتماد، کاهش شکاف ها، ایجاد گفت و گوی ملی و تعامل هوشمندانه با جهان را دنبال کند و نامی ماندگار در تاریخ سیاسی ایران از خود بر جای گذارد یا با بی توجهی به این ضرورت یا تسلیم شدن در مقابل نیروهای مخالف، شاهد گسترش انسداد سیاسی، نارضایتی اجتماعی و افزایش بحران ها خواهد بود. تجربه های داخلی و خارجی گواهی می دهند که فقدان وفاق نه تنها ثبات داخلی بلکه توان دولت را برای مواجهه با چالش های خارجی نیز کاهش می دهد. آینده ایران در گرو فهم و پذیرش این ضرورت است؛ ضرورتی که نه تنها سرنوشت یک دولت بلکه سرنوشت یک ملت را رقم خواهد زد.

می کند و فرصت های اقتصادی و اجتماعی را افزایش می دهد.
۶. نقش آموزش و فرهنگ در پرورش شهروندان مسئول و آگاه
بعد ششم، آموزش و فرهنگ است. وفاق ملی صرفاً در چهارچوب سیاست و اقتصاد شکل نمی گیرد. ایران امروز با شکاف نسلی و تفاوت چشم اندازهای جوانان مواجه است. هرگاه آموزش و فرهنگ، به شکلی نظام مند، شهروندانی مسئول و آگاه پرورش دهند، امکان شکل گیری وفاق پایدار فراهم می شود. توسعه پایدار و هم گرایی اجتماعی زمانی تحقق می یابد که آموزش و فرهنگ با اصول مشارکت، همبستگی و گفت و گو هم سو باشد. »

نابرابری دیده می شود.

همان طور که تجربه دوران پس از کمونیسم در اروپای شرقی نشان می دهد، بازسازی اعتماد با شفافیت، پاسخگویی و مشارکت واقعی جامعه ممکن است؛ مشارکتی که نوعی نمایندگی واقعی حاکمیت ملی را ایجاد و تثبیت کند. اعتماد اجتماعی زمینه ای برای همگرایی و وفاق فراهم می آورد و دولت را قادر می سازد در شرایط بحران تصمیم های مؤثر بگیرد.

۳. عدالت اجتماعی، پیش شرط همبستگی ملی

بعد سوم، عدالت اجتماعی است. شکاف های اقتصادی و اجتماعی امروز ایران، مانند فاصله طبقاتی، محرومیت مناطق حاشیه ای و دسترسی نابرابر به خدمات اساسی، وفاق ملی را به طور جدی تهدید می کند. نابرابری های مزمن، حتی پس از گذارهای سیاسی، توان دولت و ثبات جامعه را کاهش می دهند؛ در حالی که سیاست های عادلانه و کاهش نابرابری ها می توانند همبستگی اجتماعی را تقویت کنند.

۴. گفت و گوی ملی و نهادینه سازی فرهنگ مدارا

بعد چهارم، گفت و گوی ملی و فرهنگ سیاسی است. گفت و گو نه صرفاً امری نمادین بلکه سازوکاری است که می تواند اختلاف ها را مدیریت کند و صدای گروه های مختلف جامعه را به گوش تصمیم گیران برساند تا از جانب خود به شکلی گزاف خواسته های خود را به جای حقوق اساسی مردم جا نزنند.

تجربه شیلی و آفریقای جنوبی نشان می دهد که گفت و گو و پذیرش تکرر، حتی در جامعه های پر شکاف، امکان بازسازی «دموکراسی» و «اعتماد اجتماعی» را فراهم می کند. از این منظر، وفاق ملی بدون گشودن فضای گفت و گو میان همه نیروهای اجتماعی و سیاسی تحقق نخواهد یافت.

۵. تعامل سازنده با جهان و کاهش تنش های بین المللی

بعد پنجم، سیاست خارجی و تعامل با جهان است. وفاق داخلی در سایه فشارها و تنش های روزافزون خارجی پایدار نمی ماند. دولت هایی که توانسته اند گذار مسالمت آمیز و بازسازی اجتماعی موفق داشته باشند، هم زمان با سیاست وفاق داخلی، مسیر تعامل سازنده با دیگر کشورها را دنبال کرده اند. اسپانیا، آفریقای جنوبی و شیلی نمونه هایی هستند که نشان می دهند کاهش تنش های خارجی و ایجاد زمینه برای تعامل بین المللی، وفاق ملی را تقویت

